

Vi har blivit med katt

Som om det inte vore nog med ett nytt hus att inreda och skaffa allt husgeråd till, så har vi också fått en katt på halsen. En som hela tiden påkallar att bli upppassad med nystekta fiskar och kall mjölk. Man skulle kunna säga att katten adopterat oss som fosterföräldrar, eller fodervärdar om man så vill, för hon är inte vår. Vi har förstått att katten egentligen hör hemma hos Jan, som konverterat och numera låter kalla sig Electra. Jag är inte tillräckligt insatt i det religiösa finliret för att förklara vad konverteringen i praktiken innebär, och varför den måste manifesteras med ett namnbyte, men det har ju hänt förr. Vem minns inte Cassius Clay, världsmästaren i tungviktsboxning som konverterade till islam och bytte namn till Muhammed Ali.

Electra förestod tidigare en lokal resebyrå, vilken hade som specialitet att locka briter till byn och förse dem med lämpligt boende. Det var små grupper av resenärer som enkelt kunde inkvarteras i ”studios”, vanligtvis ett rum med kokvrå hemma hos någon bybo. På så sätt kunde dessa dryga ut hushållskassan med en liten sidoinkomst under sommarhalvåret. Nu har emellertid resebyråns ägare funnit verksamheten i Sigri vara alltför liten i omfattning, för att generera de vinster man kräver. Följaktligen har resebyrån stängts, varpå Electra blivit arbetslös och fått söka sin inkomst på annat håll. Vi misstänker att detta bidragit till kattens önskan att hitta sig nya fodervärdar.

Möjligen krävde byborna för mycket betalt för sina ”studios” och lämnade därmed för lite i vinst till de brittiska mellanhänderna. De har i alla fall övergått till att skicka sina soltörstande resenärer

till destinationer med större kapacitet, det vill säga stora hotellkomplex, vilka av naturliga skäl kan erbjuda billigare rum. Massproduktion leder till lägre priser, det känner vi till från alla områden. Frågan är emellertid om massproduktion inom turistindustrin är en särskilt hållbar verksamhet på längre sikt. De brittiska företagsledarna kanske får ihop till en skaplig bonus, men med åren lär nog resenärerna överge denna form av själlös och likriktad masskonsumtion. Vi tycker oss redan märka

att många briter hittar till Sigri på egen hand, utan att betala dyra mellanhänder. Det känns på något vis bättre att de pengar turisterna spenderar på sin semesterresa bidrar till den lokala ekonomins utveckling, i stället för att hamna i fickorna hos någon avlägsen researrangör som aldrig satt sin fot i byn.

Katten kom till oss redan första året vi bodde i huset. Men ganska sporadiskt och tydligt välnärd. Då var Electra fortfarande kvar i byn och katten hade den uppenbara förmånen att få mat på flera håll. Men när hon ett år senare mötte oss gick hon knappt att känna igen. Mager och tunn i pälsen. Det sades att detta också berodde på att hon fått ungar. Inte mindre än fem stycken dessutom. Fyra av dessa såg vi aldrig till, men en dag kom hon med en liten blyg randig kattunge i släptåg. Denne har vi döpt till Puskin och han har efter hand också kommit att acceptera oss som fosterföräldrar.

Det första man möter numera, när man öppnar köksdörren på morgonen, är två katter som övernattat i trädgården och omedelbart kräver att få frukosten serverad i sina matskålar. Mamman lämnar snällt platsen till den lille att äta sig mätt, innan hon själv tar för sig. De-

ras matvanor förfinas alltmer i takt med att hungerproblemen avtar. Nu duger det inte längre med gammalt bröd och andra rester. Nej, helst skall det vara nyhalstrad fisk eller grillade kotletter. En och annan ostkant kan väl slinka ner också, men det är på nåder.

Vi har konsekvent försökt få katterna att förstå att de är välkomna i vår trädgård, men inte inne i huset. Puskin, som tuffar till sig mer och mer för var dag, gör djupa räder in i huset när han tror att ingen ser. Efter att vi schasat ut honom igen, sitter han i trädgården och ser skamsen ut. I tre sekunder ungefär, innan han kommer på något annat otyg att roa sig med. Mamman är emellertid måttligt road av hans tilltag och fräser ilsket åt honom när han går in för närmkamp. Det är nog ett steg i hennes ambition att göra honom till en självständig individ, resonerar vi. Fräsandet har även Puskin anammat och använder det när obekanta människor eller katter dyker upp vid trädgårdsgrinden. Så nu har vi fått en ”vaktkatt” också, en tvärhand hög med avskräckande tigerränder.

Katter finns det för övrigt gott om också på andra håll i Sigri. Inte så många lösdrivande som man skulle kunna tro, utan de flesta tycks ha en viss hemhörighet hos någon som ser till att de får mat och har det bra. Utanför bageriet bor ett helt gäng, yngre och äldre minitigrar, som uppenbart tjänstgör inom återvinningsbranschen. Allt osålt bröd mumsar de i sig med hög svansföring. I Sigri är det ingen som kan tänka sig att äta annat än dagsfärskt bröd, så en viss miljöinsats gör katterna onekligen, när det gamla brödet inte behöver slängas i soporna.

Varje restaurang håller sig med ett antal katter, vilka förtjänstfullt funnit sig tillrätta i samma profession som bagerikatterna, fast med en mera allsidig kostinriktning. Inget av det som gästerna lämnar efter sig på tallrikarna behöver gå förlorat. En del av katterna nöjer sig emellertid inte med att vänta tills gästerna ätit färdigt, utan låter uttrycka sina matbehov redan under måltidens gång. Vissa faller då för frestelsen att ge dem någon liten matbit under bordet, varefter de snabbt finner sig omringade av kattens kompisar, cirka ett halvt

dussin till antalet. Restauratörerna brukar därför be gästerna att inte mata katterna, mer än indirekt så att säga.

– Me no like, säger Michalis Gogos om katterna på sin dråpligt hemmagjorda engelska, för att uttrycka sitt ogillande.

Men i övrigt verkar människorna mycket vänligt sinnade till katter och behandlar dem väl. Värre är det med de hundar som satts ut för att vakta på vissa platser längs de dammiga vägarna, så att får och getter inte ska springa från den ene ägarens landområde till någon annans. Betesmarkerna är väl inhägnade med stängsel eller stenvägar, men vägarna erbjuder en viss möjlighet att rymma över till den andra sidan, där gräset alltid är grönare, som bekant. Hundarna har gamla oljefat eller enkla plåtskjul att skydda sig i mot den brännheta solen, men inte förefaller det vara någon angenäm uppgift de fått sig tilldelade i livet. Då får man nog säga att katterna i byn lever en kungligt bekymmerslös tillvaro, i jämförelse.

Våra grannar i öster

En vit nästan två meter hög mur, klädd med terrakottapannor, avskiljer vår trädgård från grannarnas. Muren fortsätter med några trappsteg in i en jättelik husfasad utan fönster, som ger oss ett naturligt skydd mot vindarna från öster. Ytterligare en mur i norr, med järnbalustrad, tjänstgör som torkvinda efter besök på stranden. Och inte minst vår egen husgavel, skapar tillsammans med det övriga en vindstilla hörna. Två murade bänkar, ett bord, några stolar och ett stort vitt parasoll, ger oss en fridfull matplats.

Men greker äter ogärna utomhus. Helst sitter de inne med fönsterluckorna stängda, för att effektivt utestänga sol och värme. Med starka lysrör i taket. Deras matrum liknar operationssalar. När vi vill bjuda dem på mat i vår trädgård skyller de på allt möjligt, att det blåser för mycket, trots att det är helt vindstilla, att det är för kallt eller för varmt, eller att de glömt sina solglasögon. Några har vi dock lyckats överrumpla. Bordet var redan dukat, så de hade inget val. Kanske är det alldeles för ”ogrekiskt” att sitta ute och äta, till råga på allt med två utlänningar.

Väl sittande där ute ser de gärna ned mot byns huvudgata, med dess liv och rörelse. Då ser det ut som de sitter på parad under det stora parasollet och poserar för en fotograf.

Den nya digitaltekniken har förenklat fotograferandet. Att resa Europa runt med två stora systemkameror, en med dia och en med svart-vit film, en väska med extraobjektiv och stativ, var nödvändigt för de guideböcker jag jobbade med i tio år. Den tiden är förbi, men jag tar numera ännu fler bilder.

Ett favoritmotiv på våra gäster är alltså nedifrån gatan. I förgrunden tre trappsteg och en vitmurad port i båge, klädd med röda

tegelpannor och utsmyckad med en mini Athena-skulptur ur massproduktionen. En svart järngrind leder till en stenbelagd gård vid köksingången. Där har vi också vår krydd- och blomsterrabatt, cirka tre meter lång, med två citrusträd av okänt slag. En blygsam bouganvilla gör ett försök att klättra över porten. Några trappsteg leder upp till terrassen. Vid sidan av trappan har vi en modern variant av en antik vattenpost inmurad in en båge. Allt detta försöker jag få med på bild. För att bryta den vita färgen placerar jag några gamla, grekiska blå stolar, på strategiska platser. Bilderna blir i regel mycket lyckade.

Jag har också två riktiga skådisar. Snövit, en vacker angorakatt och grannens lurviga hund, som ofta sitter uppe på muren. Det är egentligen tack vare hunden som vi fick den första kontakten med våra grannar i öster.

– Hallå kalimera! hörde jag Mikael säga en morgon.

– Kalimera! svarade en kvinnoröst.

Jag tittade nyfiket ut. På andra sidan muren såg jag en mörkblond kvinna med bakåtkammat hår i en svans. Hon sträckte på halsen för att se in i vår trädgård.

– Mitt namn är Daphne, sa hon glatt. Och hunden heter Angelina.

Mikael klämde fram en engelsk version av sitt namn.

– Hej, jag är Joanna, sa jag hastigt.

– Oh, Ioanna, fortsatte Daphne lika glad. Grekiskt namn!

Sedan följde något på grekiska som vi tolkade till ”Hur mår ni?”. Hon vände sig om och pekade mot ytterligare två, för oss osynliga personer, och presenterade dem som maken Christos och mamma Fotini. En stund senare dök hon upp igen över muren, med en bukett väldoftande rosor.

– Det är till dig, från min trädgård, sa hon och räckte mig blomorna.

Detta var den första gåvan som passerade över muren. Med tiden överräcktes nybakade kakor, frukter, grönsaker, nygrillade sardiner, snäckor och mycket annat.

Våra grannar i öster hör till de många ”flyttfåglar” som bor i byn. De kommer till Sigrí tidigt på våren och flyttar till Aten eller andra